

בש"פ 5641/14 - מדינת ישראל נגד יאזן חאמד

בבית המשפט העליון

בש"פ 5641/14

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

מדינת ישראל

המבקשת:

נ ג ד

יאזן חאמד

המשיב:

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 20.8.2014 בעמ"ת 31307-08-14 שניתנה על-ידי כבוד השופט כ' מוסק

עו"ד נעמי גרנות

בשם המבקשת:

החלטה

*

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 21.8.2014 (עמ"ת 31307-08-14, השופט כ' מוסק). בהחלטתו זו דחה בית המשפט המחוזי ערר שהגישה המדינה על החלטתו של בית משפט השלום בירושלים מיום 20.8.2014 (מ"ת 49156-07-14, השופט מ' בורשטין).

2. נגד המשיב הוגש ביום 25.7.2014 כתב אישום המייחס לו נטילת חלק באירועים שהתרחשו בתחילת אותו חודש (יולי 2014) במסגרתם הובערו צמיגים ויודו אבנים על כוחות משטרה בכניסה לכפר אום טובא שבמזרח ירושלים. הרקע לאירועים היה רציחתו של הנער מוחמד אבו-ח'דיר שארעה בסמוך קודם לכן. לפי כתב האישום, המשיב השתתף בידי אבנים לעבר שוטרים בשני אירועים

שונים, ובעודו עושה כן אף קרא לאחרים לעשות זאת. כתב האישום הוגש גם נגד שני נאשמים נוספים אולם עניינם אינו בפני, ולכן אדרש רק לנתונים הנוגעים למשיב.

3. בד בבד עם הגשתו של כתב האישום הגישה המדינה אף בקשה להארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. ביום 20.8.2014 נתן בית משפט השלום (השופט מ' בורשטין) החלטה בבקשה זו במסגרתה הורה על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בתנאים של מעצר בית מלא בביתו של אביו בכפר צור באחר, בפיקוחם של אביו ורעייתו. בית משפט השלום קבע תנאים מגבילים נוספים במתכונת של הפקדה על סך של 10,000 שקל, התחייבות עצמית בסך של 15,000 שקל וערבות של שני ערבים, גם כן בסכום זהה (כל אחד מהם). בהחלטתו אימץ בית המשפט השלום את המלצתו של שירות המבחן בתסקיר שהוכן בעניינו של המשיב. שירות המבחן התרשם כי מהמשיב נשקף סיכון ברמה בינונית. לצד זאת, התרשם שירות המבחן מחלופת המעצר שהוצעה ומהעובדה שהמשיב נטל אחריות על מעשיו והביע נכונות לעבור שיקום. בית משפט השלום אף נסמך על החלטה של כבוד השופט ח' מלצר בבש"פ 5322/14 פלוני נ' מדינת ישראל (12.8.2014)) שנסבה על אירועים דומים ובמסגרתה התקבלה בקשת רשות לערור שהוגשה על ידי אחד מן הנאשמים, והורה על שחרורו למעצר בית בבית הוריו בצור באחר.

4. המדינה הגישה ערר על החלטתו של בית משפט השלום. ביום 21.8.2014 דחה בית המשפט המחוזי ערר זה, בקובעו שהחלטתו של בית משפט השלום היא סבירה ולא נפל בה פגם. לגופם של דברים, בית המשפט המחוזי נדרש לגילו הצעיר של המשיב, לעובדה שהתנאים המגבילים שנקבעו בעניינו אינם קלים, ולכך שהחלטתו של בית משפט השלום אכן עולה בקנה אחד עם ההחלטה בבש"פ 5322/14 שהוזכרה לעיל. לבסוף, בית המשפט המחוזי הצביע על כך שהפרות הסדר נשוא כתב האישום אירעו על רקע פרשת חטיפתו ורציחתו של מוחמד אבו-ח'דיר, ובינתיים הן חדלו. על סמך האמור לעיל, בית המשפט המחוזי השאיר את החלטתו של בית משפט השלום בדבר שחרורו של המשיב על כנה. במעמד זה, לבקשת המדינה, הורה בית המשפט המחוזי על עיכוב החלטתו עד ל-22.8.2014, היום, בשעה 12:00.

5. בפני, כאמור, בקשה למתן רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי לדחות את הערר שהגישה המדינה. המדינה טוענת כי הבקשה מצדיקה דיון ב"גלגול שלישי", בשים לב לכך שבהסתכלות כוללת הערכאות הקודמות לא ייחסו את המשקל הראוי, לשיטתה, לביטחון הציבור. במסגרת כך, המדינה מצביעה על כך שזוהי תקופה מתוחה הרצופה בהפרות סדר, עובדה המהווה שיקול נוסף לטענתה להארכת מעצרו של המשיב. כמו כן, המדינה סבורה שיש להבחין בין המקרה שלפנינו לבין ההחלטה בבש"פ 5322/14, ובמסגרת כך היא מצביעה על כך שבאותו עניין הנאשם ששחרר היה קטין.

6. לאחר שעיינתי בבקשה, בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות ובתסקיר שירות המבחן שהוכן בעניינו של המשיב הגעתי לכלל מסקנה שדינה של הבקשה להידחות.

7. כידוע, מתן רשות לערור ניתנת אך במקרים חריגים שבהם המבקש לערור מצביע על קיומה של שאלה כללית החורגת מעניינם של הצדדים. כלל זה נכון גם בבקשות שעניינן מעצרים תוך השארת הפתח לקבלתן של בקשות שאינן עומדות באמות מידה אלה, אך מקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת לשם מניעת עוול קשה או לצורך שמירה על שלום הציבור ובטחונו (ראו למשל: בבש"פ 7365/13 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (11.11.2013)).

8. הבקשה שלפני אינה מעוררת שאלה כללית, ואף אינה נמנית עם המקרים החריגים המצדיקים היעדרות לה בשם שמירה על האינטרס הציבורי.

9. שאלת שחרורו של המשיב לחלופת מעצר נבחנה לגופה על-ידי שתי ערכאות, אשר נדרשו להיקף הסיכון הנשקף מהמשיב על-סמך הנתונים שנפרשו לפניהן. במסגרת כך, בית משפט השלום נתן משקל להמלצתו של שירות המבחן, אשר התרשם באופן בלתי-אמצעי מהמשיב ומחלופת המעצר שהוצעה בעניינו. אכן, אין חולק על כך שנמצאים אנו בתקופה מתוחה, אולם בכך בלבד אין כדי למנוע שחרור לחלופת מעצר באופן אוטומטי, כפי שנקבע גם בהחלטה בבש"פ 5322/14. כל מקרה צריך להיבחן לגופו, כפי שעולה אף מאותה החלטה, שבה שוחרר אחד הנאשמים, ואילו אחר נותר במעצר. למעלה מן הצורך יאמר כי באותו מקרה בית המשפט המחוזי סבר דווקא שיש מקום להותיר במעצר את שני הנאשמים, בשונה מעניינו. כמו כן, בנסיבות אותו מקרה לא שוחרר הנאשם הבגיר, אך השופט מלצר נתן משקל לעובדה שחלופת המעצר שהוצעה ביחס אליו הייתה בסמיכות מיוחדת למקום האירועים, וכל זאת גם בסמיכות זמנים רבה יותר למועד התרחשותם ולכך שטרם הושגה "רגיעת רוחות". למעשה, אף בעניינו לא שוחרר אחד הנאשמים האחרים בפרשה לחלופת מעצר תוך יישום עקרונות אלה.

10. עם מתן החלטתי זו, אין עוד מקום לקיים את הדיון שנקבע נוכח סד הזמנים הצפוף ליום 24.8.2014, והוא מבוטל בזאת.

11. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ו באב התשע"ד (22.8.2014).

ש ו פ ט ת